

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Locutio Dei Ad Cor Religiosi

Pawłowski, Daniel

Dilingæ, 1686

A Meridie, Hora Considerationis. De frequenti exercitio fidei divinæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60052)

fueris. Cogita, & fac talia, quæ tibi Spiritus sanctus suggeret.

COLLOQUIUM. O Mare dolorum, Maria! quàm magna est contritio tua! quis mihi det, ut sim particeps compassionis tuæ! O Regina Martyrum! si indignus sum, prout sum, gratiâ sanguinei Martyrij pro Filio tuo; id mihi saltem impetra, ut sim compassionis Martyr, & præ amore Filij tui pro me passi moriar!

HORA CONSIDERATIONIS
Tempore Pomeridiano diei septimæ.

De frequenti exercitio Fidei di-
vina.

Omnibus quidem Christianis incumbit exercere fidem, tam per actus elicitos, quàm imperatos; potissimum tamen Religiosis propter sequentes rationes.

Primò; quia vita Religiosa, & omnis religiositas ex vera fide nascitur, & in ea fundatur: quando enim Deus vocat aliquem ad religionem, dicit illi interiùs, quod olim dixit Abrahamo, *Gen. 12. Egredere de terra tua & de cognatione tua, & de domo Patris tui, & vade in terram, quam monstrabo tibi; audit hoc is, qui vocatur; credit Deo, sicut Abraham, & fit Religiosus. Interdum etiam ad-*

C hiben

hibet signa seu motiva credibilitatis Deus, dum vocat ad religionem: Sic Patri Martino Olavio, dum in Sacrificio Missæ Sacram Hostiam teneret, articulata voce dixit Christus: *In Societate Iesu vivendum & moriendum tibi est; pareas tu potius mihi, quam ego tibi: quâ ille voce auditâ ad præsentiam Sacræ Hostiæ, & ipse Hostia Deo statim factus est, ut refertur i. p. Hist. Societ. lib. 12. num. 5.* Vocatio ergo ad religionem est locutio Dei, & revelatio statûs ad salutem ordinati; obedire autem vocanti Deo, est quædam fides seu assensus obscurus, præstitus Deo loquenti.

Secundò: quia vita religiosa, & omnis religiositas in suo vigore, robore & fervore per veram fidem conservatur; quia iisdem principijs & adjumentis res conservantur, quibus incipiunt primò esse: cum igitur vita religiosa incipiat ex fide, ut proximè dixi, etiam per fidem conservatur. Et certè sicut homines sæculares, ita & religiosi destruantur defectu actualis fidei de præsentia Dei, ideòque S. P. N. (ut habetur in vita ipsius à P. Ribad. conscripta lib. 5. c. 1.) oprabat omnibus nostris id familiare esse, ut Deum in omnibus rebus præsentem cernerent, & universas res, atque singulas in Deum referrent, neque minorem devotionis spiritum sentirent in actione, quàm in ipsa meditatione.

tione. Ita Aquila nostra, ad intuitum præsentis Solis justitiæ, provocabat pullos suos.

Tertiò: quia quicumque in Religione non perseverat culpabiliter, ille in vera fide deficit. Non dico, quòd sit hæreticus, vel amittat fidem, vel deficiat à fide, sed quòd deficiat in fide: quia si fides vera est conservativa vitæ religiosæ, ut dictum est, dum deficitur à vita religiosa, non per aliud deficitur, nisi per defitionem conservativi vitæ religiosæ, quod conservativum est fides vera. Deinde, qui culpabiliter non perseverat in religione, vult tamen salvus esse, is vel non credit, dixisse Christum, aut saltem fidem actualem de hoc non habet, quòd dixeris Christus: *Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retrò, aptus est regno Dei: Vel si credit dixisse, ipso suo facto contrario mendacem facit Christum.*

Quartò: quia vita religiosa, præsertim in Societate Jesu, est virtualiter continua fidei professio, & virtuale exercitium ejus: qua enim intentione primi nostri Patres in Societatem hanc coaluerunt, nisi ut essent Vicario Christi semper ad manum, quocumque eos mitteret, seu ad hæreticos, seu ad Ethnicos convertendos? Quid aliud item finis Societatis continet, nisi curam salutis propriæ, & proximorum? quæ est autem salus seu vita æterna, nisi ut cognoscant te Deum, & quem

quem misisti IESVM : Quid denique omnes Societatis occupationes spectant, nisi vel preparamenta ad fidei propagationem, vel ipsam fidei propagationem : Ex his ergo patet, quantis titulis competat religiosus exercitium fidei divinæ. Jam quod attinet ad praxes, hæc possunt esse.

1. Obfirmare animum in fide vera, ita ut diabolus desperet de tentando religioso in materia fidei: obfirmatur autem per protestationem resolutam, vivendi & moriendi in fide hac, quotiescunque datur occasio recitandi aliquod symbolum fidei, sive Apostolicum, sive Concilij Nicæni, sive S. Athanasij.

2. Desiderare & emendicare à Deo gratiam, quamplurima patiendi, sanguinemque fundendi, & moriendi pro fide ejus; hæc est felicitas felicitatum, ponere vitam pro Domino Jesu, qui posuit pro nobis suam; occasiones hujus desiderij & emendicationis hæc possunt esse. 1. quodocunque fidei Symbolum recitatur. 2. in Sacrificio Missæ, quodocunque osculum imprimitur altari, & inclinatur caput: tunc enim ore vel solâ mente dici potest; En Domine ! cervicem pro fide tua ! En sanguinem ! En vitam pro honore & amore tuo ! 3. Ad mensam, dum legitur Martyrologium; tunc enim potest desiderari fides talis, qualem habuerunt SS. Martyres;

Martyres ; potest quoque desiderari & peti à Deo Martyrium per intercessionem horum SS. Martyrum , dicendo e. g. ô si haberem fidem talem ! ô si morerer pro Christo ! ô Sancti Martyres impetrate id mihi !

3. Desiderare & emendicare à Deo veram ejus notitiam & fidem per totum orbem : Tale fuit desiderium S. Patris nostri : ô Domine ! si te homines nôssent ! illud quoque S. Francisci Xaverij : Memento clementissime rerum omnium conditor Deus , animarum infidelium , hæreticorum & peccatorum , quas ad imaginem & similitudinem tuam fecisti ; Ecce , Domine , in opprobrium tuum his ipsis quotidie impletur infernus , &c. Illud præterea nostri Fratris Alphonsi Rodriguez , Laici quidem , sed magni in Spiritu Doctoris , quo offerebat se Deo ad toleranda potius in æternū omnia inferni tormenta , quàm ut Indi , Mauri , Gentiles essent à vera fide extorres : quod ejus desiderium ita placuit Deo , ut in quadam ecstasi revelatum sit illi , eum tam æcensâ voluntate tantum promeruisse , quantum fuisset adeptus omnium hominum conversione , ut refert P. Michaël Iulianus , in vita ejus

4. Sacrificia , quæ ex præscripto nostræ religionis singulis mensibus pro Indis , & Gentium conversione , similiter pro partibus Septentrionalibus , & hæreticorum redu-

ctione persolvimus, exactè peragere, atque in præparatione ita fructus distribuere, ut & Gentibus, & laborantibus circa eas Sacrificium proficiat. In Sacro, cogitatio hæc identidem habeatur: *Ecce Domine IESU, in opprobrium Sanguinis tui, animabus infernus impletur!* Post Sacrum, desideria conversionis earum gentium, & Martyrij eliciantur.

§. Offerre se Superioribus, & ab ijs expectere Missiones laboriosas, *Ô quàm pulchri sunt pedes talium Missionariorum, evangelizantium pacem, evangelizantium bona!* perducentium parvulos, & rudissimam plebem ad Christum! Quid tota vita Christi, præsertim triennium ultimum, nisi missio fuit? non legit Christus Rhetoricæ & Philosophiæ, non occupavit speciosas, sublimè que Scribarum, Phariseorum, Legisperitorum cathedras, sed tanquam Missionarius omnia egit, dixit, conversatus est. Per quos Regnū Christi, fidèlesque tam obscura dilatata est in orbe terrarum toto, nisi per Apostolos, & Apostolicos Missionarios? Amator hominum, Fili Dei, da quàm plurimos Societati nostræ, & toti Ecclesiæ tuæ Missionarios, indefatigabiles, atque tam sudoris quàm sanguinis prodigos pro te operarios; non se & sua, sed Te & animas, Sanguine tuo redemptas, sincerè & seriò quærentes. Dic huic & illi; (nōsti enim loqui ad cor) *Ite Angeli veloces,*

veloces, ad gentem, cultu idolorum, defectu
Pastorum, varietate superstitionum, astutiã
hæreticorum convulsam, ac dilaceratam! Ite,
laborate, in sudore, lachrymis & sanguine
serite, ut cum æterna exultatione metatis.

DIEI SEPTIMÆ

MEDITATIO III.

*De signis clavorum, & Lancea, in
glorioso Christi corpore relictis.*

Horum meminit S. P. N. in Medit. 7. de
apparit. Christi post Resurrect. punct. 2.

ORATIO PRÆPARAT. consueta.

PRÆLUDIUM I Constitue te in cœna-
culo, in quo Christus Dominus S. Thomæ
exhibuit fixuram locumque clavorum, &
mittere jussit manum in latus suum.

PRÆLUDIUM II. Pete à Christo Do-
mino gratiam sanitatis spiritualis ex cicatrix-
cibus vulnerum ejus.

PUNCTUM I. Intuere in manibus
Christi Domini vestigia clavorum, & reve-
rentissimè inquire, cur ea vulnerum signa in
manibus gloriosis reliquerit? audique eum
respondentem: ideo reliqui, 1. ut scias, ea,
quæ acerbissima fuerunt, esse gloriã meam.
2. ut scias, hos esse characteres, quibus in
manibus meis scripsi te mihi. 3. ut scias,

G 4

manus